

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **Latrones s.r.o. (dříve PRT SERVIS s.r.o.),**
sídlem Příkop 838/6, Brno
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Vlasákem
sídlem náměstí Republiky 2/2, Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, č. j. PK-RR/2422/18,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, č. j. PK-RR/2422/18 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.342 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jiřího Vlasáka, advokáta

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, č. j. PK-RR/2422/18 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jako nepřipustné její odvolání proti územnímu rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 26. 4. 2018, č. j. OV-Asc/12361/2018, sp. zn. OV-Asch/35104/2017, kterým byla dle § 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném do 31. 12. 2017 (dále jen „*stavební zákon*“) umístěna stavba „vodovodní a kanalizační přípojky“ na pozemcích parc. č. 759/67, parc. č. 759/140 v k. ú. Líně.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně tvrdila, že nezákonným rozhodnutím žalovaného byla zkrácena na právu na spravedlivý proces, zaručeném čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kdy napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a v rozporu se zákonem.
3. Vady v rozhodnutí žalovaného, které způsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí a vedly ke zkrácení subjektivních práv žalobkyně, spatřovala zejména v tom, že (1) žalovaný odvolání zamítl jako nepřipustné, aniž byly splněny podmínky pro tento postup, (2) odůvodnění napadeného rozhodnutí je nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné.
4. Žalobkyně k výzvě žalovaného doložila důkaz o tom, že je vlastníkem stavby části vodovodu v rozsahu od přípojky v ulici Plovární až k šoupěti v křižovatce u pozemku 759/42 v k. ú. Líně, tedy prokázala, že má právo být účastníkem řízení, ať už jako vlastník stavby, na které má být požadovaný záměr uskutečněn, nebo jako osoba, jejíž vlastnické právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Žalovaný konstatoval, že se v případě předmětu převodu, tedy vodovodního řádu, jedná o stavbu, která není předmětem evidence v katastru nemovitostí, a z toho vyvozoval dle žalobkyně zcela nedůvodně a nesprávně závěr, že by žalobkyně měla mít k prokázání vlastnictví veškeré nabývací tituly k dané nemovitosti, ze kterých bude zřejmá jejich kontinuita. Za tím účelem vyzval žalobkyni, aby doložila nabývací právní titul, na jehož základě se stal vlastníkem věci její právní předchůdce. Dále argumentoval, že smlouva uzavřená dne 24. 8. 2017 obsahuje odkaz na údajnou smlouvu uzavřenou společností ADLK FUTURE Ltd. se společností Yarramond a.s. ve věci části vodovodu a jeví se tedy nanejvýše logické, pokud by tato smlouva byla kupujícímu předložena, neboť v tom případě se mohlo samozřejmě jednat jen o tvrzené vlastnictví. Žalobkyně žalovanému sdělila, že přestože pokládá výzvu za nesprávnou, oslovila společnost ADLK FUTURE Ltd. se žádostí o poskytnutí jejího nabývacího titulu, ale neuspěla. Na základě toho žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila svoji důkazní povinnost, a rozhodl tak, jak je výše uvedeno.
5. Žalobkyně pokládala argumentaci žalovaného za nesprávnou a nepřipadnou. Žalobkyně doložila nabývací titul jako důkaz tak, jak byla vyzvána, čímž dle jejího názoru dostatečně prokázala oprávnění být účastníkem řízení. Úvahy žalovaného o tom, jak si měla žalobkyně při podpisu smluvních dokumentů počínat, jsou jednak subjektivním názorem správního orgánu a v řízení dle názoru žalobkyně nemají místo, a jednak žalovanému ani nemůže být známo, zda takto jednání žalobkyně skutečně neprobíhalo. Žalovaný konečně mohl relevantní skutečnosti v řízení zjišťovat sám.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému

k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Napadené rozhodnutí se řádně vypořádalo s nastalou situací, byly v něm vypořádány všechny námitky žalobkyně a rovněž byly vypořádány i předložené důkazy. Nemůže tedy být řeč o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Také okolnost, že žalovaný má na věc odlišný názor, neznamená, že se jedná bez dalšího o rozhodnutí nesprávné či nezákonné. Žalobkyně pak v žalobě neuvedla, jaké konkrétní nesprávnosti či nezákonnosti se měl žalovaný dopustit. V žalobě není uvedeno nic konkrétního, na co by mohl žalovaný v tomto směru reagovat. Žalovaný tak odkázal na napadené rozhodnutí, kde jsou velice podrobně uvedeny důvody, proč bylo odvolání žalobkyně zamítnuto jako nepřípustné.
8. Žalovaný rekapituloval, že správní orgány po celou dobu řízení vycházely z informace, že vlastníkem vodovodu je společnost YARRAMOND a. s., a to na základě jejího nesouhlasu s napojením mj. pozemku 759/140 v k. ú. Líně na stávající vodovodní řad. Toto vyjádření bylo stavebnímu úřadu doručeno dne 21. 3. 2018. To, že vlastníkem vodovodu je společnost YARRAMOND a. s., uvedla i Vodárna Plzeň ve svém stanovisku ze dne 29. 11. 2017 a rovněž to uvedla i v Blanketu pro sdělení vodovodních údajů č. V 3458 pro stavbu vodovodní přípojky ze dne 17. 10. 2017. Na žádost žalovaného byla tato informace Vodárnou Plzeň znovu potvrzena dne 7. 6. 2018. Vzhledem ke skutečnostem, které ze spisu vyplývaly, musel žalovaný reagovat na odvolání žalobkyně tak, že ji vyzval, aby doložila tvrzené skutečnosti. Stavba vodovodu totiž není stavbou, která by se zapisovala do katastru nemovitostí, a tudíž ani její vlastnictví nelze zjistit z běžně dostupných zdrojů. Bylo tedy povinností žalobkyně, aby jednak tvrdila a jednak dokázala svoje vlastnické právo k předmětnému vodovodu, a to s ohledem na znění § 52 správního řádu. Žalobkyně předložila pouze smlouvu, kterou žalovaný vyhodnotil tak, že tato nepostačuje k prokázání tvrzeného vlastnického práva, protože zde není zřejmá kontinuita vlastnictví, když smlouva nebyla uzavřena mezi společnostmi YARRAMOND a. s. a žalobkyní, ale mezi žalobkyní a třetím subjektem. Vzhledem k dosavadním poznatkům, že vlastníkem vodovodu je společnost YARRAMOND a. s., nebyla předložená smlouva dostatečným důkazem k prokázání vlastnictví žalobkyně, o čemž byla poučena a byla vyzvána k předložení dalších podkladů. Žádné další podklady však žalobkyně ani nepředložila a ani neoznačila, jaké další důkazy by k potvrzení jejího tvrzení měly být provedeny. Žalovaný zdůraznil následující časový sled událostí: Dne 29. 11. 2017 vydala Vodárna Plzeň stanovisko k napojení na vodovodní řad, kde uvedla, že tento je v majetku společnosti YARRAMOND a. s. Uvedené stanovisko Vodárny Plzeň bylo vydáno také na základě Blanketu pro sdělení vodovodních údajů č. V 3458 pro stavbu vodovodní přípojky ze dne 17. 10. 2017. Dne 21. 3. 2018 sama společnost YARRAMOND a. s. vyjádřila svůj nesouhlas s napojením k vodovodnímu řadu. Dne 7. 6. 2018 Vodárna Plzeň znovu potvrdila uzavření smlouvy o provozování vodovodu se společností YARRAMOND a. s. Dne 24. 8. 2017 mělo dojít k uzavření smlouvy, na základě které se žalobkyně měla stát vlastníkem předmětného vodovodního řadu. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně vznik svého vlastnického práva spojuje se skutečností, která nastala již před tím, než ke správním orgánům mohla proniknout informace o tom, kdo je vlastníkem předmětného vodovodu. To tedy znamená, že pokud by tvrzení žalobkyně o jejím vlastnictví předmětného vodovodu bylo pravdivé, těžko by se poté později v územním řízení vyjadřovala sama

společnost YARRAMOND a. s., že nesouhlasí s napojením na vodovod. Těžko by také provozovatel vodovodu (Vodárna Plzeň) mohl uvádět, že vodovodní řad je v majetku YARRAMOND a. s. a poukazovat na existenci smlouvy o provozování vodovodu platné do 31. 12. 2027.

9. Žalovaný odkázal na povinnosti stanovené zákonem o vodovodech a kanalizacích – podle § 6 odst. 2 je zřejmé, že při změně vlastníka vodovodu by musela být řešena změna nebo vydání nového povolení k provozování vodovodu, což se nestalo. Jediné povolení, které je v dané věci vydáno, je rozhodnutí k povolení k provozování vodovodu pro veřejnou potřebu, které vydal Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, pod č. j. ŽP/3506/15 ze dne 8. 4. 2015, ze kterého opět vyplývá, že předmětný vodovod je ve vlastnictví YARRAMOND a. s. Z výše uvedené je tedy zřejmé, že žalobkyní předložená smlouva nemohla přinést jistotu, že je žalobkyně vlastníkem předmětného vodovodu, když nebyla schopna prokázat a doložit kontinuitu vlastnictví od společnosti YARRAMOND a. s. směrem k žalobkyni. Úvahy žalovaného o tom, jak se měla žalobkyně chovat při podpisu smluvních dokumentů, jsou pak samozřejmě namístě, protože se jedná o reakci na námítky žalobkyně, které vznesla v průběhu odvolacího řízení, a žalovaný byl dokonce povinen takové úvahy ve svém rozhodnutí uvést, a to se zřetelem na znění § 68 odst. 3 správního řádu.
10. Poslední zmínka žalobkyně o tom, že žalovanému ani nemůže být známo, zda předsmluvní jednání žalobkyně takto skutečně neprobíhalo, je pak pouze účelovou domněnkou. Pokud by totiž předsmluvní jednání žalobkyně a ADLK FUTURE Ltd. probíhalo tak, jak naznačoval žalovaný v napadeném rozhodnutí (a o kterém se teď žalobkyně snaží naznačit, že tak zřejmě i probíhalo), tak není zřejmé, proč žalobkyně potřebné podklady žalovanému nepředložila, ačkoliv k tomu byla vyzvána a bylo jí dáno patřičné poučení o důsledcích jejího nekonání. Takovýto postup žalobkyně pak nemůže jít k tíži žalovaného, ale čistě pouze k tíži žalobkyně, která ač řádně poučena, nekonala tak, jak byla správním orgánem instruována. Správní orgány měly zjištěny základní skutečnosti o vlastnictví vodovodu (viz výše), a byla to právě žalobkyně, která tyto skutečnosti chtěla zpochybnit, ale nepodařilo se jí unést důkazní břemeno, jak je výše vysvětleno.
11. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně jako údajný vlastník části vodovodu ani neplní své povinnosti vlastníka vodovodu dle zákona o vodovodech a kanalizacích, když nesplnila povinnost uvedenou v § 5 a nepředala potřebné údaje z majetkové evidence příslušnému vodoprávnímu úřadu. Žalovaný má k dispozici majetkovou evidenci vodovodů pro Plzeňský kraj, ze které je zřejmé, že žalobkyně v k. ú. Líně nevlastní žádný vodovod. Na základě výše uvedeného tedy žalovaný dospěl k závěru, že tvrzení žalobkyně nebyla ničím prokázána a její odvolání tak bylo zamítnuto jako nepřipustné. Žalovaný setrval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí.

IV.

Replika žalobkyně

12. Žalobkyně nad rámec své dosavadní argumentace uvedla, že společnost YARRAMOND a.s. byla vlastníkem a zároveň správcem všech inženýrských sítí, neboť se jednalo o její developerský projekt a při postupném prodeji pozemků v dané lokalitě převáděla vlastnictví, ale nikoli správcovství. Z důvodů majetkového vypořádání se společností ADLK FUTURE Ltd. pak převedla veškerá práva včetně správcovství na tuto společnost, která s nimi dále disponovala. Požadavek žalovaného tak žalobkyně nadále pokládala za

nesprávný a nezákonný.

V.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
14. Soud o žalobě rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas.

VI.

Rozhodnutí soudu

15. Soud shledal žalobu důvodnou.
16. Předmětem sporu je otázka účastenství v územním řízení, konkrétně jde o to, zda žalobkyně je vlastníkem stavby části vodovodu v ulici Plovární na pozemku p. č. 759/67 v k. ú. Líně, na který má být připojena vodovodní a kanalizační přípojka na pozemku p. č. 759/140 v k. ú. Líně, a tedy účastníkem územního řízení z titulu vlastnictví vodovodu ve smyslu § 85 odst. 2 stavebního zákona.
17. Východisko úvah soudu při posouzení sporné otázky představují závěry konstantní judikatury Nejvyšší správního soudu obsažené například v rozsudku ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013 – 25, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že **„odpovědnost za řádné zjištění skutečností svědčících pro správné (zákonné) vymezení účastníků správního řízení nese správní orgán, který dané řízení vede. Tento správní orgán odpovídá za to, že jako s účastníky správního řízení bude jednáno se všemi osobami, s nimiž tak jednáno být mělo, neboť jim právo účastníka řízení ze zákona svědčilo (materiální a objektivní pojetí účastenství). Správné určení okruhu účastníků řízení totiž představuje jednu z esenciálních náležitostí pro řádný-zákonný-průběh správního řízení a následně i zákonnost správního rozhodnutí. Právě neoznámení rozhodnutí účastníkovi řízení je třeba považovat, pokud se o takovém rozhodnutí opomenutý účastník včas nedozví jiným způsobem, za jednu z nejzávažnějších procesních vad. (zvýrazněno zdejším soudem)“** Na právě uvedené navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 As 228/2017 – 32, v němž uzavřel, že **„pokud proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podá odvolání osoba, která tvrdí, že s ní správní orgán nejednal jako s účastníkem řízení a odvoláním napadené rozhodnutí jí neoznámil, ač tak dle jejího názoru učinit měl, je úkolem odvolacího orgánu postavit otázku účastenství odvolatele v daném správním řízení najisto a teprve v případě, že je nepochybné, že odvolatel účastníkem řízení být neměl, je odvolací orgán oprávněn jeho odvolání zamítnout pro nepřipustnost. (zvýrazněno zdejším soudem)“**
18. Soud má za to, že žalovaný v projednávané věci otázku účastenství odvolatele (tj. žalobkyně) najisto nepostavil. Za situace, v níž žalobkyně k výzvě správního orgánu předložila smlouvu ze dne 24. 8. 2017 uzavřenou mezi žalobkyní a společností ADLK FUTURE Ltd (dále jen „smlouva“), z níž vyplynulo, že žalobkyně je vlastníkem vodovodu (a to na základě převodu od společnosti ADLK FUTURE Ltd., která vodovod podle textu smlouvy nabyla od společnosti YARRAMOND a. s.), bylo odpovědností žalovaného účastenství vyjasnit. Jestliže měl žalovaný o vlastnictví vodovodu na základě předložené smlouvy pochybnosti (tyto pochybnosti soud sdílí), pak měl učinit zcela jednoduchý krok, který by spornou otázku transparentně vyřešil – měl vznést dotaz na společnost ADLK

FUTURE Ltd. a YARRAMOND a. s. (předcházející vlastníky podle smlouvy) s tím, zda obsah smlouvy odpovídá skutečnosti. Žalovaný pochybil, když nedostatek součinnosti žalobkyně při předložení předchozích nabývacích titulů k vodovodu od údajných právních předchůdců žalobkyně přičítal k tíži žalobkyně, neboť jak bylo citováno shora, vyjasnění okruhu účastníků je odpovědností správního orgánu, tj. žalovaného. Soud jistě souhlasí s žalovaným v tom směru, že chování žalobkyně neodpovídá péči řádného hospodáře, který by jistě při neexistenci veřejného seznamu, jehož předmětem je evidence vlastnického práva k vodovodům, měl být schopen doložit, jakým způsobem nabyli vlastnické právo k věci jeho právní předchůdci. V neprospěch skutkové verze reality prezentované žalobkyní hovoří i chování společnosti YARRAMOND a. s., která v průběhu řízení vyjádřila nesouhlas s připojením k vodovodu. Pokud se jedná o vyjádření společnosti Vodárna Plzeň, a. s., na které dokazuje žalovaný, pak mohou představovat toliko podpůrný důkazní prostředek, když ve smyslu § 5 odst. 1 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, evidence vodovodů a kanalizací nepředstavuje veřejný seznam srovnatelný s katastrem nemovitostí. Nelze tedy vyloučit, že ač zákon ukládá vlastníku povinnost zajistit přehled o vodovodech v jeho vlastnictví, nesoulad mezi skutečným stavem a stavem vedeným v evidenci v případě, v němž by vlastník tuto veřejnoprávní povinnost porušil – její porušení ovšem nemá vliv na soukromoprávní otázku vlastnictví.

19. Lze uzavřít, že byť žalovaný v řízení projevil snahu otázku účastenství vyjasnit, když poukázal na několik nepřímých důkazů, jež zpochybňují obsah smlouvy, o níž se opírá žalobkyně, své odpovědnosti za vymezení okruhu účastníků nedostál, když není „nepochybné, že odvolatel účastníkem řízení být neměl“, neboť žalovaný se ani nepokusil kontaktovat tvrzené právní předchůdce žalobkyně, kteří jistě představují cenný zdroj informací stran této otázky, což ostatně uznává i sám žalovaný, ale odpovědnost za zajištění součinnosti těchto subjektů nepřipustně přenáší na žalobkyni (viz shora). Teprve za hypotetické situace, v níž by společnosti ADLK FUTURE Ltd. a YARRAMOND a. s. na výzvu žalovaného nijak nereagovaly, byl by na místě současný závěr žalovaného, který vychází z okruhu nepřímých důkazů zpochybňujících vlastnictví vodovodu žalobkyní.
20. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. o zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Náklady řízení

21. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tj. převzetí a příprava zastoupení, dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. podání žaloby a repliky. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobkyni přísluší náhrada ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Za

tři úkony právní služby tak soud žalobci přiznal náhradu ve výši 900 Kč Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je advokátem, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142 Kč, náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 15.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň dne 16. 10. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu